

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΖ'

Ὁ Ρουβλάρδος.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ κυρία Κουρσὺ ἐκάθητο βεθυθισμένη εἰς μυρίας θλιβεράς σκέψεις, ὅτε ἡ Γουλιὰ ἤλθε πρὸς αὐτὴν ἀσθμαίνουσα.

— Κυρία, τῇ εἶπεν, ἤλθεν ἕνας ἐκ μέσων τοῦ κυρίου Ροβιλιέ, τοῦ ἀδαμαντοπώλου.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠγέρθη κατ' ὥχρους.

— Εἶπέ του νὰ εἰσέλθῃ, εἶπεν.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Ροβιλιέ ἀνεφανίσθη.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ἡ κυρία Κουρσὺ, αἱ γυναῖκες πάντοτε κατέχονται ὑπὸ φόβου ὅταν πρόκειται νὰ ὁμιλήσωσιν εἰς τὸν σύζυγόν των περὶ τινος μεγάλου χρέους. . . καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν ἔκαμα ἀκόμη λόγον εἰς τὸν κύριον Κουρσὺ περὶ τοῦ χρέους μου αὐτοῦ. Μένετε ἥσυχος, διότι θὰ λάβετε τὰ χρήματά σας. . . Ὅσα σας παρακαλέσω μόνον νὰ περιμένετε μέχρι τῆς ἐσπέρας.

— Ἔστω, κυρία· ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ περιμένω περισσότερο, διότι ἡ προθεσμία ἔληξε σήμερον καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ διαμαρτυρῶ τὸ συνάλλαγμα.

— Ἀλλὰ, κύριε, θὰ περιμένετε μέχρι τῆς ἐνδεκάτης τῆς ἐσπέρας ἢ ἀμαξά σας θὰ μένῃ ἐξευγμένη ὀπισθεν τῆς οἰκίας μου, ὅπου κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν σὰς παρακαλῶ νὰ ἐλθῇτε, ἡ δὲ θαλαμηπόλος μου θὰ σας εἰσαγάγῃ δι' ἄλλης θύρας. Σὰς βεβαιῶ δέ, κύριε, ὅτι διὰ τὴν εὐκολίαν, τὴν ὁποῖαν μοὶ παρέχετε, δὲν θὰ μετανοήσετε ποσῶς. . .

Ὁ νέος, ὑποκλινάς, ἐξῆλθεν.

Μέχρι τῆς ὥρας τοῦ δείπνου, ἡ Αὐγουστίνη ἀπεφάσισε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἐπιχειροῦσα ὁμως τοιαύτην ἐπικίνδυνον ἐφοδόν, ἤθελε νὰ ἦνε ἐκ τῶν προτέρων βεβαία ὅτι θὰ ἔχῃ ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν νίκην. Ὅθεν, εἰσελθοῦσα εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς, ἐστολίσθη μετὰ ἰδιαζούσης κομψότητος, διότι ἤθελεν ὅσον οὐδέποτε νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἤθελε νὰ τον γοητεύσῃ, νὰ τον ἀποπλίσῃ, ὅπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων! Ἀλλὰ, πρὶν ἢ προβῇ εἰς τοῦτο, ἡσθάνθη ἐνδομύχως τὴν ἠθικὴν αὐτῆς κατὰπτωσιν καὶ, κρύψασα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς της, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ κατηράτο τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐγεννήθη.

Ὁ κύριος Κουρσὺ, ἰδὼν τὴν Αὐγουστίνην τοσοῦτον φιλοκάλως ἐνδεδυμένην, μετὰ τὸ γλυκὺ καὶ ἐπαγωγόν της μειδιάμα καὶ τοὺς λάμποντας καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς της, ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του πάλαιον ὑπὸ χαρᾶς καὶ παρετήρει αὐτὴν ἀπλήστως, ἀσπαζόμενος τὰς ἀδρὰς καὶ τρυφεράς χεῖράς της.

— ὦ! νὰ ἤξευρες πόσῃν χαρὰν αἰσθάνομαι, βλέπων σε τόσον παιδράν! τῇ εἶπε.

— Λοιπὸν τώρα πιστεύεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ; ἠρώτησεν αὐτὸν μειδιῶσα.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλ' ἐνίστε με ἀναγκάζεις ν' ἀμφιβάλλω. . .

— Ἐγώ;

— Ναί, σύ, ἀγαπητὴ μου· δηλαδὴ ἐνίστε προτιμᾷς καλλίτερον τὰ κοσμήματα καὶ τοὺς ἀδάμαντας ἀπὸ ἐμέ. Ἀχ! ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ εἰμπορέσω νὰ σοὶ ἀνοίξω τὸ ταμεῖόν μου καὶ νὰ θέσω αὐτὸ εἰς τὴν διάθεσίν σου, τότε θὰ θεωρήσω πλέον τὸν ἑαυτόν μου ὡς τὸν εὐτυχέστερον τῶν ἀνθρώπων.

— ὦ! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, ἂν ἤθελες, τὸ ἐπραττες καὶ τώρα.

— Ὅχι, δὲν εἰμπορῶ. σοὶ τὸ ὀρκίζομαι.

— Εἶνε λοιπὸν κενὸν τὸ ταμεῖόν σου;

— Δόξα τῷ Θεῷ, ὄχι.

— Λοιπὸν; τότε. . .

— Ἀκουσον, ἀγαπητὴ μου, αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἀνδρῶν. . . Σὺ φρόντιζε νὰ φαίνεσαι ὡραία καὶ ἀγαπητὴ εἰς τὸν σύζυγόν σου καὶ ἄφες εἰς ἐμὲ τὸ βάρος. . .

— Ἀλλὰ. . .

— Σὲ παρακαλῶ. . .

Καὶ ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὰν ἐρυθρὰν θήκην, περιέχουσαν πολὺτιμον ψέλλιον, τὸ ὁποῖον προσήρμοσεν εἰς τὸν βραχίονα τῆς συζύγου του.

Βαθεῖα τύψις συνειδότης κατεσπάραξε τὴν καρδίαν τῆς Αὐγουστίνης, ἀναλογισθείσης τὴν θλιβερὰν θέσιν της. Ἦθελε νὰ ἐξέλθῃ νικητρία τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φορὰν ἠνένησε πλέον ὅτι τότε μόνον θὰ ἐξησφάλιζε τὴν νίκην ὑπὲρ ἑαυτῆς ἂν ὁμολόγῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της. Τί την ἔμελεν ἂν ὠργίζετο κατ' αὐτῆς ὁ κύριος Κουρσὺ, ἤρκει μόνον δι' αὐτὴν ὅτι θὰ ἐθριάμβευεν. Ὅθεν ἀνελογίσθη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παρατείνῃ τὴν ὑπόθεσιν, τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν θὰ ἤρχετο ὁ ὑπάλληλος τοῦ κυρίου Ροβιλιέ.

— Ἄν ἤξευρες, Βενιαμίν. . . ἂν ἤξευρες. . . ἐψιθύρισεν.

— Τί; πάντοτε λοιπὸν ἀμφιβάλλεις δι' ἐμέ; . . .

Καὶ ἡσπασθη αὐτὴν περιπαθῶς.

Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἡ Αὐγουστίνη, ἀνταποδίδουσα τοὺς ἀσπασμούς τοῦ συζύγου της, ἐνηγκαλίζετο αὐτόν, ἡ χεὶρ της ἔψαυσε μικρὰν τινα κλεῖδα, τὴν ὁποῖαν οὗτος πάντοτε ἔφερεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐστωκαρδίου του. . . Ἦτο ἡ κλεῖς τοῦ ταμεῖου.

Καὶ τότε στανικὴ τις ἰδέα διῆλθε τοῦ νοός της. . . Ἐνηγκαλίσθη καὶ πάλιν τὸν σύζυγόν της, ἡσπασθη αὐτόν περιπαθῶς καὶ. . . τῷ ἀφῆρσεν ἐπιδεξιῶς τὴν κλεῖδα. . .

Ὅτε δὲ ὁ Βενιαμίν ἀπεχωρίσθη τῆς συζύγου του, ἡσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀνακούφισιν καὶ εὐχαρίστησιν διὰ τοῦτο τὸν Θεόν, ἀποτεινάς αὐτῷ θερμὴν καὶ πλήρη εὐγνώμοσύνης προσευχὴν.

Ἐν τούτοις φοβερὰ τύψις τοῦ συνειδότης κατέτρωγε τὴν καρδίαν τῆς Αὐγουστίνης. Ἀπαίσιός τις δαίμων θ' ἀνεμιγνύετο βεβαίως εἰς τὰς ὑποθέσεις της καὶ ἔθηκεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὴν πολὺτι-

μον κλεῖδα, ἡ ὁποία περιέκλειεν ὑπέρογκα ποσά. . .

Τὰ ὥτά της ἐβόμβουν παραδόξως καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου Κουρσὺ, λέγουσαν πρὸς αὐτήν:

— Ἀθλία! διατί θέλεις νὰ με κλέψῃς; Στήθι! δὲν βλέπεις τὴν ἀβυσσόν, ἡ ὁποία χαίνει πρὸ τῶν ποδῶν σου; . . . Ἐν ἔτι βῆμα ἂν προχωρήσῃς, εἶσαι κατεστραμμένη. . .

Ἀλλ' ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν ταύτην καὶ προέβη εἰς τὸν ἀτιμὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἐν τῇ διανοίᾳ της. Ὅθεν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς νυκτός ὡς ἔγγιστα, περιβεβλημένη μακρὸν κοίτωνίτην, τὴν κόμην ἔχουσα ἀτημέλητον καὶ κρατοῦσα ἀνὰ χεῖρας κηρίον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου της. Θὰ ἔλεγέ τις, βλέπων αὐτὴν μετὰ τὸ ἀπλανές της βλέμμα καὶ τοὺς τεταμένους βραχίονάς της, ὅτι ἦτο ὑπνοβάτης. Τὰ χεῖλη της διεστέλλοντο παραδόξως, ὡς εἰ προφέροντα ἀσυναρτήτους λέξεις, ἀλλ' οὐδεὶς ἤχος ἠκούετο ἐξερχόμενος τοῦ στόματος αὐτῆς. Ἐναπέθηκε τὸ κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι τὸ φῶς αὐτοῦ ἐδύνάτο νὰ τὴν προδώσῃ, ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, διαστάζουσα κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν ἀπέναντι τοιοῦτου φοβεροῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ἔμελλε νὰ διαπραξῇ.

Αἰφνης ὑπόκωφός τις κρότος ἠκούσθη.

Ἡ Αὐγουστίνη ἀνεσιέρτησεν.

— Δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρὸν! ἐψιθύρισε.

Καί, ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ στηθοδέσμου της τὴν περιπόθητον κλεῖδα, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ χρηματοκιβωτίου, ἠνέφξεν αὐτό, ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἔλαβεν ἐν δέμα τραπεζογραμματίων, ἠρίθμησε διακόσια τεσσαράκοντα τῶν πεντακοσίων φράγκων, ἦτοι ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδας φράγκων, ἔκρυψεν αὐτὰ ἐν τῷ θυλακίῳ της καὶ, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα περὶ αὐτήν, χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸ χρηματοκιβώτιον, χωρὶς νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτῆς τὸ κηρίον, ἔφυγεν, ὡς καταδιωκόμενος ἔλαφος, ἀναμέσων τοῦ κήπου, ἔνθα ἀνέμενεν αὐτὴν ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἀδαμαντοπώλου, τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἐξοφλήσῃ.

Μόλις ἐξηφανίσθη ἡ κυρία Κουρσὺ, χεῖρας ἀνήγειρε τὸν τάπητα, δι' οὗ περιεκαλύπτετο μεγάλη τις τράπεζα, καὶ ἐπεφάνη ἡ μορφή τοῦ Ρουβλάρδου, ὅστις, ἀφοῦ ἔρριψε τὸ βλέμμα περὶ τὸ δωμάτιον καὶ ἐθεσπιάσθη ὅτι ἦτο πλέον μόνος, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του.

Ἦδη ἂς διηγηθῶμεν τί εἶχε συμβῇ.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ρουβλάρδος ἀπεβλήθη τοῦ ἐργοστασίου ὥμοσε φοβερὰν ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ. Ὁ ἀνθρώπος ἐλαφρόνους, δὲν ἀνελογίσθη ποσῶς ὅτι ἡ αἰσχροὶ διαγωγή του, ἡ πρὸς τὴν μέτην ροπή του καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του ἀπειθεία του συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ἀποβολὴν του καὶ συνεπῶς εἰς τὴν παντελεῖ ἔνδειαν, εἰς ἣν ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐργασίας περιῆλθεν ἄλλ' ἐθεώρει ὡς παρὰ τίον τῆς καταστροφῆς

του, τῆς πενίας του καὶ τῆς διμήνου φυλακισέως του τὸν εὐγενῆ ἐργοστασιάρχην, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔτρεφεν ἄσπονδον μῖσος ὡς ἐκ τούτου.

Ἡ ὀργή του αὕτη περιωρίσθη κατ' ἀρχὰς εἰς σχέδια, τὰ ὅποια ἐδοκίμιζε διὰ τοῦ νοός του καὶ εἶτα εἰς ἀπλᾶς ἀπειλάς. Μὴ δυνηθεὶς ὅμως νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἐργάτας τοῦ κυρίου Κουρσύ, ὅπως παραίτηθῃσι τοῦ ἐργοστασίου καὶ οὕτω διακοπῶσιν αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ, ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε δι' ἄλλου τρόπου νὰ τον καταστρέψῃ. Ἡ εὐζωΐα καὶ ἡ φαιδρότης τῶν πρῶν συναδέλφων του ἔτι μάλλον παρώρριζον αὐτόν, διότι ἀνελογίζετο ὅτι καὶ οὗτος ἀπετέλει ποτὲ μέρος τῆς φαιδρᾶς ἐκείνης καὶ εὐτυχοὺς κοινότητος. Ὅτε δὲ ἡσθάνετο τὴν πείναν καταβιβρώσκουσαν τὰ σπλάγχνα του, ἐξέτεινεν ἀπειλητικῶς τοὺς βραχίονας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Haussois.

— Ἄ! ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶνε πολλὰ χρήματα, ἔλεγεν ἀγρίως μειδιῶν.

Ὁ Ρουβλάρδος εἶχε σχέσεις μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶχεν ὁμολογουμένως γενναίαν καρδίαν. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἂν ἦτο κάτοχος σημαντικῆς τινος ποσότητος χρημάτων, θ' ἀνεχώρει διὰ τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐκεῖ, νυμφεύμενος, θ' ἀπελάμβανε τιμίως τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀπαξ εἰσχωρήσασαν εἰς τὸ πνεῦμά του, προσεπάθησε παντὶ σθένει νὰ πραγματοποιήσῃ. Ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας οὐδεὶς ἐκ τῶν φίλων του εἶδεν αὐτόν εἰς Haussois. Ὁ Μουλαβοῦν ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἀπουσία του ἦτο ἀποτέλεσμα νέου τινὸς ἐγκλήματος, τὸ ὅποιον ἡ δικαιοσύνη ἀνεκάλυψε, καὶ ἤρξατο ν' ἀνησυχᾷ διὰ τοῦτο.

Ἐπὶ τέλους ἐσπέραν τινὰ ὁ Ρουβλάρδος ἤλθε καὶ πάλιν εἰς Haussois. Ἀόριστός τις φόβος εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν του καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶδε μακρόθεν ἀνθρωπίνην τιὰ μορφήν εἰς τὴν ὀπισθίαν θύραν τοῦ Haussois· ἀλλὰ, μὴ δώσας ἀκοῦσαν προσοχήν, ἐνόμιζεν ὅτι ἡπατήθη· καθ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν, ἡ μορφή ἐκείνη ἐξηφανίζετο καὶ βθεῖα σιγῇ ἐπεκράτει εἰς τὰ περίξ τοῦ Haussois. Ὁ Ρουβλάρδος ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του· ἐκ τῶν παραθύρων οὐδὲν φῶς ἐρχίετο. Ἀπόδειξις ὅτι πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκοιμῶντο.

Ὁ Ρουβλάρδος ἐθράυσε μίαν ἐκ τῶν ὑέλων τῆς θύρας τοῦ προαυλίου, καί, διαπεράσας τὴν χεῖρα, ἔσυρεν ἀθρόβως τὸν σύρτην. Ἀφοῦ δὲ διήλθε μακρὸν τινα πρόδομον, εὐρέθη ἀπέναντι τῆς θύρας τῶν γραφείων τοῦ ἐργοστασιάρχου. Μὴ γνωρίζων οὐδ' αὐτὸς τί ἔπραττε, καθόσον δὲν εἶχε προδιαγεγραμμένον σχέδιον, ἔχων ὅμως ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ πράξῃ οὐκ οὐδὲν κενόν, τὸ ὅποιον ἤθελε διέλθει πρὸς στιγμὴν τοῦ νοός του, ἤναψε κηρίον τι· εἶτα δέ, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του δέσμην κλειδίων, ἤρξατο δοκιμαζὼν αὐτὰ ἐκ περιτροπῆς εἰς τὸ κλειθρον τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τέλους κατάρθωσε ν' ἀνοίξῃ. Εἶχεν ἤδη εἰσελθεῖ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ τοῦ κυρίου Κουρσύ, ὅτε ἐλαφρὸς τις κρότος ἀντήχησεν εἰς τὰ ὠτά

του. Ἦσαν βήματα ἀνθρώπου, κατερχομένου τὴν κλίμακα.

Ὁ Ρουβλάρδος πάραυτα ἔρριψε βλέμμα γοργὸν περίξ αὐτοῦ καὶ ἠννόησε μετὰ τρόμου ὅτι δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν. Ὅθεν ἐσθυσεν ἀμέσως τὸ κηρίον του καὶ ἐκρύβη ὑπὸ τινὰ τράπεζαν, καλυπτομένην ὑπὸ μεγάλου τάπητος.

Ἐν τούτοις τὰ βήματα ἐκείνα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠκούοντο πλησιάζοντα πρὸς τὴν θύραν τοῦ γραφείου. Ὁ Ρουβλάρδος, συσπειρωμένος ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ἀνέμενε μετὰ παλλούσης καρδίας τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τέλους εἶδεν εἰσερχομένην μορφήν τινα γυναικείαν καὶ ἀνεγνώρισε τὴν κυρίαν Κουρσύ· κρατῶν δὲ τὴν ἀναπνοήν του, κατεσκόπευεν ὅλας αὐτῆς τὰς κινήσεις καὶ εἶδεν αὐτὴν ἀνοίγουσαν τὸ χρηματοκιβώτιον, λαμβάνουσαν τὰ τραπέζιο γραμματῖα καὶ... φεύγουσαν ταχέως. Καὶ τότε, καταλιπὼν τὴν κρύπτην του, ἔλαβεν ὅσα χρήματα περιεῖχε τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἔφυγε διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, δι' ἧς εἶχεν εἰσελθεῖ.

Ἀπαξ εὐρεθείς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἡσθάνθη ἀνακούφισιν καὶ ἤρξατο σκεπτόμενος περὶ τοῦ τρόπου τῆς διαθέσεως τῶν κλαπέντων χρημάτων. Ἄν ἡ κλοπὴ του ἀνεκαλύπτετο καὶ ἂν τον ἠρώτων τι περὶ αὐτῆς, θὰ διηγεῖτο ἀπαθῶς πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶδεν, εἶχε δὲ πεποίθησιν ὅτι ὁ κύριος Κουρσύ, ἅμα ἐμάνθανε τὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην συμβάντα, θὰ ἐκάλυπτε τὴν σκανδαλώδη ταύτην ὑπόθεσιν, ὅπως μὴ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπόληψιν τῆς συζύγου του.

Ἐνῷ δὲ ταῦτα διελογίζετο ὁ Ρουβλάρδος, διέκρινεν ἄμαξάν τινα, σταθμεύουσαν παρὰ τῇ μικρᾷ ὀπισθίᾳ θύρᾳ.

— Ἄ! ἐνόησα, εἶπεν, ἡ κυρία ἔχει ἐρωμένον.

Καὶ ἐξηκολούθησε βραδέως τὸν δρόμον του, μὴ δώσας οὐδεμίαν προσοχήν.

Καθ' ὁδὸν ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε ν' ἀποκρύψῃ εἰς τι ἀπόκεντρον μέρος τὸν θησαυρόν του ἢ νὰ φανερώσῃ αὐτόν εἰς τὸν Μουλαβοῦν. Ἀλλὰ τὰ κλοπιμαῖα ἀνευρίσκονται εὐκόλως καὶ οἱ κλέπται ἀνακαλύπτονται ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης. Οὐχ ἥττον, τὸ νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ πάντοτε τοσαύτην σημαντικὴν ποσότητα χρημάτων, ἦτο πολὺ ἐπικινδύνον, καὶ θὰ διηγείρε τὰς ὑπονοίας τοῦ Φλαμεσιού, ὅστις ἐξηκολούθει ἐπιβλέπων αὐτόν πάντοτε.

Ὁ Ρουβλάρδος εὐρίσκειτο εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν.

Ἀόριστός τις καὶ ἀκατάσχετος φόβος μικροῦ ἐδέησε νὰ ἀναγκάσῃ αὐτόν νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ νὰ ἐπαναθέσῃ τὰ χρήματα εἰς τὴν θέσιν των.

Ἀἴνης ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρός του τὸ μέτωπον.

— Κύτταξε, τί ζῶν ὁποῦ εἰμαι! εἶπε, δὲν ἐσκέφθηκα τὸ ἄντρον τῶν Νηρηίδων!

Ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας περιεφέρετο ἀσκόπως τῇδε κἀκεῖσε, ὅτε ἐνεθυμήθη τὴν κρύπτην ταύτην. Τὸ ἄντρον τῶν Νηρηίδων ἦτο ἀπόκρυφον καὶ ἀπομεμονωμένον σπήλαιον, τὸ ὅποιον ἐνέπνεε φόβον εἰς

τοὺς περίξ χωρικοὺς, καὶ τὸ ὅποιον ἦτο τὸ καταλλήλοτερον μέρος πρὸς ἀπόκρυψιν τοῦ θησαυροῦ του. Καίτοι ὅμως ἐγνώριζε κάλλιστα τὸ μέρος ἐκεῖνο, οὐχ ἦττον ὁ Ρουβλάρδος δὲν ἐδύνατο νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ, καθόσον ὁ λόφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τοῦτο εὐρίσκειτο, ἦτο λίαν δύνδατος καὶ πλήρης ἀκανθῶν· ἐκτός δὲ τούτου, πλησίον τοῦ λόφου ἐκείνου ὑπῆρχεν ἀκανθῆς τις ἄδυσσος, ἥτις, καλυπτομένη ὑπὸ κλάδων καὶ χόρτων, καθίστατο ἀόρατος ἐν ὥρᾳ νυκτός, καὶ ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν ἐνέπνεε φόβον καὶ τρόμον εἰς πάντας, ὅστις ἐκ περιεργίας ἤθελε ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐντὸς αὐτῆς. Διηγούντο δὲ εἰς τὰ περίξ τοῦ Haussois ὅτι τὸ ἄντρον τῶν Νηρηίδων πολλάκις ἐχρησίμευσεν ὡς ἄσυλον εἰς διαφόρους κακούργους καὶ ἐπαναστάτας καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχε χωροφύλαξ ἢ ἀγροφύλαξ, ὅστις δὲν εἶχε διέλθει ἐκεῖθεν.

Ὅθεν, ἄχρις οὗ ἐξημερώσῃ, ὁ Ρουβλάρδος ἐκρύβη ὀπισθεν θάμνου τινός, ἐκάθησε κατὰ γῆς μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους καὶ μὲ τὸ πρόσωπον κεκλιμένον εἰς τὰ στήθη του καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθη πλήρως χαρᾶς διὰ τὸ ἐπιτυχὲς αὐτοῦ κατόρθωμα καὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ καὶ ὅλως ἀνελπίστῳ ταύτῃ μεταβολῇ τῆς τύχης του.

Ὅτε δὲ ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος εἶχεν ἀρχίσει τὴν συνήθη καὶ προαιώνιον πορείαν του. Ὁ Ρουβλάρδος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἡσθάνθη ὅτι ὁ ὕπνος μεγάλως τὸν ὠφέλησεν. Ὅθεν, ἐγερθεὶς πάραυτα, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς ἀναμέσον τῶν φύλλων τοῦ θάμνου μὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο ἀδιάκριτός τις διαδότης. Ἐφοβεῖτο μὴ ἡ παρουσία ξένου τινὸς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα κατέστρεφεν ὀλοτελῶς τὰ σχέδιά του.

Αἶφνης παρετήρησεν αἰγοβοσκὸν τινα διερχόμενον ἐκεῖθεν. Ὁ Ρουβλάρδος ἀνεγνώρισεν αὐτόν καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος· ἀλλ' εἶτα, νομίσας ὅτι τὸ παιδίον δὲν θὰ ἐλάμβανε ποτε τὸ θάρρος νὰ τον ἀκολουθήσῃ, ἤρξατο ἀναβαίνων ταχέως τὸν λόφον.

— Ὁ Ρουβλάρδος ἀναβαίνει τὸ ἄντρον τῶν Νηρηίδων, ἐσκέφθη ὁ αἰγοβοσκός, τί πηγαίνει νὰ κάμῃ ἐκεῖ; Ὅταν ἔχη κάψει θάρρος, παντοῦ πηγαίνει. Μὰ τὴν πίστιν μου! μοῦ ἔρχεται νὰ τον ἀκολουθήσω.

Καί, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ὁ αἰγοβοσκός ἠκολούθησε βραδέως τὸν Ρουβλάρδον, ἀποφεύγων νὰ ἐγγίξῃ τοὺς κλάδους, οἵτινες ἐπρόδιδον αὐτόν.

Ὁ Ρουβλάρδος, φθάσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἔρριψε περίξ αὐτοῦ ἐταστικὸν βλέμμα· ἀλλὰ τὰ δάση ἦσαν τοσοῦτον πυκνά, ὥστε δὲν ἐδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὸ παιδίον. Ὅθεν εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐξήτασε διὰ τοῦ βλεμματός αὐτοῦ καὶ ἀνέκραξε πλήρως χαρᾶς:

— Ὁραῖα τὴν ἐσκέφθηκα!

Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου ἐκείνου ὑπῆρχε μικρά τις ὀπή, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε λίαν κατάλληλον ὅπως χρησίμευσῃ ὡς χρηματοκιβώτιόν του, ἐπιδιορθῶν καὶ συμπληρῶν αὐτὴν δι' ὁμοιομόρφων τῷ ἐδάφει λι-

θίσκων. Ὁ Ρουβλάρδος ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου του δύο δέσμες χαρτονομισμάτων καὶ ἱκανοὺς κυλίνδρους, περιέχοντας χρυσὰς λίρας, ἀφῆρσε τὸ περιτυλίσσον αὐτοὺς χαρτίον καὶ εἶτα ἤρξατο ἀριθμῶν αὐτάς.

Τούτου γενομένου, ἐπέστρωσεν ἐπιμελῶς τὴν ὀπὴν διὰ λεπτῶν λίθων, ἐδίπλωσε τὰ τε χαρτονομίσματα καὶ τὸν χρυσὸν δι' ἐνὸς ρινομάκτρου, ἔσριψε τὸ δέμα ἐντὸς τῆς ὀπῆς καὶ εἶτα ἐκάλυψεν αὐτὴν διὰ χώματος καὶ λίθων. Μόλις δ' ἐτελείωσε τὸ ἔργον του καὶ ἐσκέπτετο ν' ἀναχωρήσῃ, χαρὰ ἀπερίγραπτος κατέλαβε τὴν καρδίαν του καὶ ἤρξατο πηδῶν καὶ ἀνακράζων ὡς παρὰ φωνῶν.

— Ἀ! τῶρα πλέον εἶμαι πλούσιος, αἰωνίως πλούσιος!

Ἐν τούτοις ὁ μικρὸς αἰγοβοσκός, ἀφοῦ ἔλαβε γνῶσιν πάντων τῶν ἐν τῷ σπηλαίῳ διατρεχάντων, κατέβη τὸν λόφον ταχύτερος λαγυοῦ καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Haussois ἀγούσαν.

Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ κατήρχετο καὶ ὁ Ρουβλάρδος ἐκ τοῦ Ἀντροῦ τῶν Νηρηίδων. Μετὰ δύο δὲ ὥρας ἐκάθητο ἡσυχος ἐν τῷ καπηλεῖο τοῦ Μουλαβοάν, ἔχων πρὸ αὐτοῦ φιάλην πλήρη οἴνου.

Ἐν τέταρτον εἶχεν ἤδη παρέλθει, ὅτε φωνή τις, γνωστὴ βεβαίως εἰς τὸν Καρκῖνον, τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Μουλαβοάν, ἤκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου.

— Εἴσαι, σὺ, Πέτρε; εἶπεν ὁ Καρκῖνος πρὸς τὸν αἰγοβοσκόν.

Τὸ παιδίον ἔθηκε τὸν λιχανὸν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Δὲν πρέπει νὰ μας ἀκούσουν, εἶπεν, ἔχω νὰ σοὺ πῶ πολλά.

— Περιμένε με, εἶπεν ὁ Καρκῖνος.

Καί, λαβὼν μικρὸν τι κίνιστρον, ἐξῆλθε πρὸς τὸν κήπον τοῦ Μουλαβοάν, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ συλλέξῃ χόρτα.

— Πῶς; ἀφίεις μόνο τὸ καπηλεῖο; τῷ εἶπεν ὁ Πέτρος, δὲν ἠξεύρεις ὅτι εἶνε μέσα ἐκεῖνος ὁ ἀτιμὸς ὁ Ρουβλάρδος;

— Εἶνε τακτικὸς εἰς τὸ καπηλεῖο καὶ δὲν με μέλει, ἀπήντησεν ὁ Καρκῖνος.

— Ἀς ᾄνε... Ἀκουσε τῶρα μίαν ἄλλην δουλειά. Ἄν θέλῃς ἐσύ, θὰ κάμωμεν σήμερον τὴν τύχην μας. Ὁ Ρουβλάρδος ἡ εὗρηκε ἡ ἐκλεψε ἓνα θησαυρόν, τὸν ὁποῖον μόνος ἐγὼ ἠξεύρω ποῦ ἔχει· ἂν ἰδῇς τὸν Φλαμέσιον, εἰδοποίησέ τον ὅτι τὸν περιμένω κάτω, πλησίον εἰς τὸ μεγάλο πηγάδι.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Καρκῖνος, θὰ ἔχω τὸν νοῦν μου.

Ἦτο τότε ἡ ἐβδόμη ὥρα τῆς πρωίας. Οἱ χωρικοὶ εἶχον ἤδη ἀρχίσει τὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασίαν των.

Ὁ κύριος Κουρσὺ κατήρχετο συνήθως εἰς τὸ γραφεῖόν του περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, οὐδεὶς δ' ἐκ τῶν ὑπηρετῶν του εἰσῆρχετο ἐν τῷ γραφείῳ, πρὶν ἢ οὗτος εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ. Ἐπομένως, μέχρι τῆς ἐβδόμης ὥρας πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ἐκοιμῶντο, πλην τοῦ κηπουροῦ καὶ τοῦ ἱπποκόμου του, οἵτινες δὲν παρετήρησαν οὔτε τὴν θύραν, τῆς ὁποίας τὴν ὕλην εἶχε

θραύσει ὁ Ρουβλάρδος, οὔτε τὴν θύραν τοῦ γραφείου, τῆς ὁποίας τὸ κλεῖθρον ἦτο βεβιασμένον.

ΙΗ'

Οἱ δύο συνένοχοι.

Ἡ Αὐγουστίνη, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸν ὑπάλληλον τοῦ Ροβιλιέ, ἀνέβη εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς καὶ κατεκλίθη, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ κοιμηθῇ. Ὁ νοῦς τῆς ἐτκοτίζετο καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν παραδόξως. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἐβασάνιζε τὴν καρδίαν τῆς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐπρότιμῃσε μᾶλλον νὰ ἐγκληματήσῃ ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν της.

Καὶ ἀνελογίζετο ὅτι δὲν θὰ ἐτόλμα πλέον νὰ ἐνατενίσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν Βενιαμίν, ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀποτείνῃ πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον, διότι ἡ ταραχὴ τῆς θὰ ἐπρόδιδεν αὐτὴν! Ὅσῳ δὲ ἀγαθὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ κύριος Κουρσὺ, βεβαίως θὰ ὠργίζετο κατ' αὐτῆς, ἅμα ὡς ἤθελεν ἐννοήσῃ τὴν ἀτιμίαν προξέν τῆς.

Ὡ! πόσον ἡ καρδία τῆς ἠῦχετο ἡ νύξ ἐκεῖνη νὰ ἦτο αἰωνία, ἵνα οὕτως ἀποφυγῇ τοῦ νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν συνζυγόν της! Ἀναμφιβόλως, ἂν τὴν πρωΐαν, ἔστω καὶ πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῇ ἡ κλοπὴ, συνηντάτο μετὰ τοῦ συζύγου της, ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς καὶ οἱ ἐξοιδωμένοι ὡς ἐκ τῆς αὐπνίας ὀφθαλμοὶ τῆς, θὰ διήγειρον εἰς αὐτὸν ὑπονοίας, αἵτινες μετ' ὀλίγον, ὅτε θ' ἀνεκαλύπτετο τὸ ἐγκλημα τῆς, θὰ μετεβάλλοντο εἰς ἀποδείξεις.

Λοιπὸν τί νὰ κάμῃ; τί νὰ κάμῃ;

Ἐπρεπε ἀναπορεύτως ν' ἀποφύγῃ τὴν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς πρωΐαν συνάντησιν καὶ ν' ἀφήσῃ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο δι' αὐτὴν μετ' ἀγωνίας. Ὅτε δὲ ἐσήμανεν ἡ ἐβδόμη τῆς πρωίας ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἐνεδύθη ἐσπυμένως, ὅπως ἐδύνατο, κατέβη τὴν κλίμακα, διήλθε τὴν αὐλήν, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο πλήρης ἐργατῶν, ἀνταλασσόντων διαφόρους χαριεντισμούς μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν καὶ τέκνων, ἐχαίρειται αὐτοὺς μετὰ στεναγμοῦ καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Λαύραν Βαρθιέ ἀγούσαν.

Εἰσελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης τῆς, εὗρε τὸν Παῦλον ἐνδεδυμένον ὡς ἐργάτην, φέροντα εἰς τὴν κεφαλὴν πλατύγυρον ψιᾶθινον πῖλον καὶ δίδοντα διαταγὰς εἰς τοὺς ὀλίγους ἐργάτας του· συγχρόνως δὲ εἶδε τὴν Λαύραν, ἔχουσαν ἄνα χεῖρας καλὰθιον καὶ συλλέγουσαν χαμοκέρασα, ἐνῶ τὰ τέκνα τῆς ἐπαίζον περὶ αὐτῆς.

Πρώτην τότε φορὰν ἡ εἰκὼν αὕτης τῆς ἐντελοῦς εὐτυχίας ἐνεποίησεν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς κυρίας Κουρσὺ. Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς ὡς ἐκ τῶν ἄλλεπαλλήλων συγκινήσεων καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος.

Μὴ δυνθεῖσα δ' ἐπὶ τέλους ν' ἀντιστῇ, ἔτρεξε πρὸς τὴν Λαύραν καὶ ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν περιπαθῶς.

— Πῶς πάλλει ἡ καρδία σου! τῇ εἶπεν ἡ κυρία Βαρθιέ.

— Ἐτρεχον εἰς τὸν δρόμον! ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Λαύρα, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἡ κυρία Κουρσὺ θὰ προγευματίσῃ μαζὶ μας.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη. Ἀχ! φίλη μου, προσέθηκε μετ' ὀλίγον, σὲ θυμιάζω καὶ σε φθονῶ! Τί ὠραία παιδιά! Πόσον σοὶ ὁμοιάζει ἡ μικρά σου Καίτη.

— Ὅπως ὁ μικρὸς μου ἔχει τὸ ἴδιον πρόσωπον τοῦ πατρός του... Ἐχεις δίκαιον νὰ με φθονῇς, διότι— ἐνθυμεῖσαι— δὲν ἤθελον ν' ἀνταλλάξω τὴν τύχην μου, μετὰ τῆς ἰδικῆς σου· τὰ πλούτη σου μ' ἐτρώμαζον... Ἰδοὺ λοιπὸν αὕτη ἡ πτωχική μου οἰκία εἶνε δι' ἐμὲ παλάτιον... Ἰδὲ τὸ ἀπλούστατον φόρεμά μου καὶ τὸν ἐργατικὸν πῖλον τοῦ συζύγου μου, παράβλαβε αὐτὸν πρὸς τὴν πολυτέλειαν τοῦ Haussois καὶ εἶπε ποῦ, ἐδῶ ἡ ἐκεῖ, βασιλεύει ἡ εὐτυχία;

Ἀχ! εἶπε θλιβερῶς ἡ Αὐγουστίνη, δὲν ἐξέλεξα καλὸν δρόμον διὰ νὰ εὕρω τὴν εὐτυχίαν μου.

— Ἀλλ' εἶνε ἀκόμη καιρὸς...

— Ἀκουσον, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, θὰ κάμω ἓνα ὄρκιον... Μὰ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος, ἡ ὁποία κατατρώγει τὰ στήθη μου, ὀρκίζομαι ν' ἀφιερῶθῃ ὅλη εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ συζύγου μου, ἂν ἡ καταγίς, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου μέλλει νὰ ἐκραγῇ, παρέλθῃ, χωρὶς νὰ ρίψῃ τοὺς κεραυνούς της κατὰ τῆς κεφαλῆς μου.

— Ἀλλὰ σὺ καὶ εἶς ἔχεις; ἠρώτησεν ἡ Λαύρα, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς φίλης τῆς, ἔχεις πυρετόν, οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶνε καταπόρφυροι καὶ ὁ σφυγμός σου πάλλει ταχέως...

Ἡ Αὐγουστίνη ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔσριψε βλέμμα περίτρομον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

— Τίποτε, ἐψιθύρισε, τίποτε ἀκόμη...

— Ἀλλὰ σ' ἐξορκίζω, φίλη μου, ἀνέκραξεν ἡ Λαύρα, ἐμπιστεύσου εἰς ἐμὲ τὴν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς σου... Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄλλοτε ἀπεδοκίμασα τὰς ἰδέας σου καὶ τὰς πράξεις σου καὶ νομίζω ὅτι τῶρα ἦλθεν ἡ στιγμή τῆς μετανόας· ὁποιοδήποτε ὅμως καὶ ἂν ᾔνε τὸ σφάλμα σου, ἐμπιστεύσου το εἰς ἐμὲ ὡς εἰς ἀδελφὴν.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἀνελύθη εἰς δάκρυα· οἱ δὲ λυγμοὶ τῆς τοσοῦτον συεσκίνησαν τὴν Λαύραν, ὥστε ἐξηκολούθησε νὰ παρηγορῇ αὐτὴν, καίτοι ἠγνόει τὸ αἷτιον τῆς λύπης τῆς φίλης τῆς· ἀλλ' αὕτη ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ τὴν ἤκουεν· ἐπεκαλεῖτο μόνον τὸν θάνατον ἢ τὴν ἀπώλειαν τοῦ λογικοῦ τῆς, ὅπως μὴ συλλογίζηται πᾶν ὅ,τι συνέβη κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Ἡ Λαύρα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον αὐτῆς.

— Ἀλλ' εἶνε τρομερόν, τῇ εἶπε, νὰ ὑποφέρῃς τόσον καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ σε παρηγορήσω. Μὴ πως ὁ κύριος Κουρσὺ ἔχει παρὰ πονα ἐναντίον σου; Ἡ μὴ πως κατατρώγει τὴν καρδίαν σου πληγὴ τις ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας δὲν τολμᾷ τις οὔτε εἰς τὸν πνευματικόν του νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ αἱ ὁποῖαι μᾶς κάμνουν νὰ ἐρυθριῶμεν;

Αύγουστίνη, ἐκμυστηρεύσου εἰς ἐμέ, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἐπουλώσω τὴν πληγὴν σου ὡς ὁ καλλίτερος χειρουργός.

Ἡ Αὐγουστίνη ἤγειρε τὸ ὠχρὸν μέτωπόν της, ἔθλιψε τὰς χεῖρας τῆς Λαύρας καὶ ἐψιθύρισε μετὰ πνιγνῆς φωνῆς :

— "Ω ! ναί, θὰ τα μάθης ὅλα, ὅλα !... Καὶ τότε θὰ με περιφρονήσης...

Καὶ διεκόπη. Ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν φίλην της καὶ βαλοῦσα βαθὺν στεναγμόν :

— "Ω ! εἶνε πολὺ ἀργά ! πολὺ ἀργά ! εἶπε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Ἰουλία εἰσηλθεν ἀσθμαίνουσα εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Κυρία, κυρία, ἐφώνησεν ἡ θαλαμηπόλος, τρέξετε ἀμέσως εἰς τὸ Haussois... Θεέ μου ! τί δυστυχία !... ὁ κύριός μου εἶνε νὰ χάσῃ τὸ νοῦν του... τοῦ ἔσπασαν τὸ ταμεῖόν του καὶ τὸν ἔκλεψαν... Τί δυστυχία ! τί δυστυχία !...

— Τί λέγεις ; τὸν ἔκλεψαν ; ἀνέκραξεν ἡ Λαύρα.

— Ναί, αὐτὴν τὴν νύκτα... ἔσπασαν τὰς θύρας... Εὗρον εἰς τὸν κῆπον, πλησίον εἰς τὸν τοῖχον, τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν τοῦ κλέπτου... ἀνεκάλυψαν μάλιστα ὅτι ἦλθε μετὰ τὴν ἁμαξάν, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἐπερίμενε... Ὁ κύριός μου εἶχε νὰ κάμῃ πληρωμὰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας... καὶ εἶνε εἰς μεγάλην ἀπελπισίαν...

Ἡ Αὐγουστίνη ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς θάρρος, ἀγαπητή μου ! τῇ εἶπεν ἡ κυρία Βαρθιέ.

— Καλέ, πηγαίνετε γρήγορα εἰς τὸ Haussois, νὰ παρηγορήσετε τὸν κύριόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλία.

Ἄλλ' ἡ κυρία Κουρσύ, σχεδὸν ἀναίσθητος, ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, τὸ βλέμμα ἔχουσα ἀπλανὲς καὶ τὰ χεῖλη κάτωχρα καὶ συνεσταλμένα.

— Παῦλε ! εἶπεν ἡ Λαύρα, πρέπει νὰ ὀδηγήσης τὴν Αὐγουστίνην εἰς τὴν οἰκίαν της. Ὑπάγε, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔλθω κ' ἐγώ.

Ὁ Παῦλος ἔσπευσε νὰ ἀνεγείρῃ τὴν κυρίαν Κουρσύ, ἀλλ' αὕτη ἀπώθησεν αὐτὸν ἀποτόμως.

— Τί ; θέλεις νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Haussois ; ἀνέκραξε μετ' ἀγωνίας. "Ω ! ποτέ ! ποτέ !

Ὁ Παῦλος ἔλαβε τὴν χεῖρά της διὰ τῆς βίας.

— Ἐλθέ, τῇ εἶπεν ἡ γυνὴ πρέπει πάντοτε νὰ ᾔνῃ παρούσα εἰς τὰς δυστυχίας τοῦ συζύγου της, διότι αὕτη ἔχει καθήκον νὰ τον παρηγορῇ.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἐδυνήθη ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον. Ὄθεν, ἀσπασθεῖσα ἐγκαρδίως τὴν Λαύραν, ἀνεχώρησεν διὰ τὸ Haussois. Καθ' ὁδόν, ὁ κύριος Βαρθιέ, ἐφ' ὅσον ἐδύνάτο, προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ αὐτήν. Ἄλλ' ἡ Αὐγουστίνη οὐδεμίαν ἀκρόασιν ἔδιδεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ καθόσον δὲ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν οἰκίαν της, τὸ βῆμά της ἐκλονίζετο καὶ ἡ καρδιά της ἔπαλλε σφοδρότερον. Διακρίνας τὴν οἰκίαν της, ἔβγος κατέλαβεν αὐτήν. Ἡ

αὐλὴ ἦτο πλήρης ἐργατῶν, συζητούντων τὰ περὶ τῆς κλοπῆς, ὅτε δὲ εἶδον τὴν κυρίαν Κουρσύ, καίτοι δὲ ἔτρεφον πρὸς αὐτὴν ἀγαθὰ αἰσθήματα, οὐδὲν ἤσσαν ἀπαντες μετὰ σεβασμοῦ παρεμέρισαν, ὅπως διέλθῃ, καὶ γενικὴ συμπάθεια ἐζωγραφήθη αἰφνης ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων.

Ὅτε ὁ Παῦλος καὶ ἡ Αὐγουστίνη διήρχοντο τὴν αὐλήν, ὁ Βαπτιστῆς εἶπεν εἰς αὐτούς :

— Ὁ ἀνακριτὴς εἶνε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου καὶ σὰς περιμένει.

— Καλὰ ! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Κουρσύ. Εἰσελθοῦσαν δ' εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ κύριος Κουρσύ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συγκεκινημένης καὶ ἄκων ἔσυρεν αὐτὴν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἔνθα ἀμφοτέροι ἀνελύθησαν εἰς δάκρυα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἑρρίκος εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον.

— *Hic portus salutis ?* ἐψιθύρισε μετὰ συγκεκινημένην φωνήν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Φουλὼν, *ἐνταῦθα εἶναι ὁ λιμὴν τῆς σωτηρίας.*

— Ἀφήσατέ μας, εἶπεν ὁ Γορανφλότος μετὰ μεγαλοπρεπῆ κίνησιν τῆς χειρὸς.

Αὐτοστιγμὴ δ' ἡ θύρα τοῦ κελλίου ἐκλείσθη καὶ τὰ βήματα τῶν παρεστώτων ἀπεμακρύνθησαν.

Ὁ βασιλεὺς, ἰδὼν ἐν ἐδώλιον εἰς τὸ βᾶθος τοῦ κελλίου, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Ἀ ! ἰδοὺ σε, Ἡρώδη, ἰδοὺ σε, ἀσεβῆ, ἰδοὺ σε, Ναβουχοδονόσωρ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος ἄνευ διακοπῆς καὶ στηρίζων τὰς παχείας χεῖράς του ἐπὶ τῶν λαγώνων.

Ὁ βασιλεὺς ἐφάνη ἐκπεπληγμένος.

— Πρὸς ἐμέ ὁμιλεῖτε, ἀδελφέ μου, εἶπε.

— Ναί, πρὸς σὲ ὁμιλῶ· δύναται νὰ λεχθῇ ὕβρις, ἡ ὁποία νὰ μὴ σοὶ ἀρμόζῃ ;

— Ἀδελφέ μου ! ἐψιθύρισεν ὁ βασιλεὺς.

— Μπα ! ἐδῶ δὲν ἔχεις ἰσχύν. Πρὸ πολλοῦ μελετῶ ἓνα λόγον... θὰ σοὶ τον ἐκφωνήσω. Διήρεσα αὐτὸν εἰς τρία μέρη, ὡς πᾶς καλὸς ἱεροκῆρυξ. Κατὰ πρῶτον εἶσαι τύραννος, ἔπειτα εἶσαι σάτυρος καὶ τέλος εἶσαι ἐκθρονισμένος· ἐπὶ τούτων τῶν θεμάτων θὰ ὁμιλήσω.

— Ἐκθρονισμένος ! ἀδελφέ μου... εἶπεν ὀργίλως ὁ ἐν τῷ σκότει βεβουθισμένος βασιλεὺς.

— Οὐδὲ περισσότερον, οὐδ' ὀλιγώτερον. Ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ Πολωνία καὶ δὲν θὰ φύγεις...

— Ἐνεδρα !...

— "Ω ! Βαλοῦ, μάθε ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι ἄνθρωπος, ὅταν ᾔνῃ ἀκόμη ἄνθρωπος.

— Βιαιοπραγίας, ἀδελφέ μου !

— Διάβολε ! νομίζεις, ὅτι σ' ἐφυλακίσαμεν, ὅπως σὲ περιοιηθῶμεν ;

— Καταχρᾶσθε τῆς θρησκείας, ἀδελφέ μου.

— Καὶ ὑπάρχει θρησκεία ; ἀνεφώνησεν ὁ Γορανφλότος.

— "Ω ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, εἰς ἅγιος νὰ λέγῃ τοιαῦτα πράγματα !

— Τόσον τὸ χειρότερον, τὰ εἶπον.

— Θὰ κολασθῇτε.

— Καὶ ὑπάρχει κόλασις !

— Ὁμιλεῖτε ὡς ἄπιστος, ἀδελφέ μου.

— Ἐμπρός, ὅχι καλογηρικὰ πράγματα· εἶσαι ἔτοιμος, Βαλοῦ ;

— Νὰ πράξω τί ;

— Νὰ καταθέσῃς τὸ στέμμα σου· μ' ἐπεφόρτισαν νὰ σε προσκαλέσω εἰς τοῦτο καὶ σε προσκαλῶ.

— Ἀλλὰ πράττετε θανάσιμον ἀμάρτημα.

— "Ω ! ὦ ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος μετὰ κυνικὸν μειδίαμα, ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ δίδω εἰς ἑμαυτὸν ἄφεσιν ἐκ τῶν προτέρων· ἐμπρός ! παραιτήθητι, ἀδελφέ Βαλοῦ.

— Ἀπὸ τί ;

— Ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

— Μᾶλλον θάνατος !

— Αἱ ! ἀλλὰ θ' ἀποθάνεις... Ἀκουσον, ὁ ἡγούμενος ἐπιστρέφει... ἀποφάσισον.

— ἔχω τοὺς φρουροὺς μου, τοὺς φίλους μου· θ' ἀμυνθῶ.

— Δυνάτὸν, ἀλλὰ προηγουμένως θὰ φωνεθῇς.

— Ἀφήσατέ με νὰ σκεθῶ τοῦλάχιστον μίαν στιγμήν.

— Οὐδὲ στιγμήν, οὐδὲ δευτερόλεπτον.

— Ὁ ζῆλος σὰς πκραφέρει, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ ἡγούμενος.

Ἐνευσε δὲ διὰ τῆς χειρὸς τῷ βασιλεῖ, ὅτι ἡ αἵτησίς του εἰσηκούετο. Εἶτα ἔκλεισεν αὖθις τὴν θύραν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐβουβήσθη εἰς βαθεῖαν σκέψιν.

— Ἐμπρός ! εἶπεν, ἄς δεχθῶμεν τὴν θυσίαν.

Ἐκρουσαν εἰς τὸ θυρίδιον τοῦ κελλίου.

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, δέχεται.

Ὁ βασιλεὺς ἀντελήφθη ὡς τινος ψιθυρισμοῦ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἀναγνώσατε αὐτῷ τὸ ἔγγραφο, εἶπε φωνῇ, ἥτις ἔκαμε τὸν βασιλέα νὰ φρικιάσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε παρητήρησε διὰ τῶν κιγκλιδίων τῆς θύρας.

Περιτετυλιγμένη δὲ κυλινδροειδῶς περιγυραμένη διεβιβάσθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Γορανφλότου.

Οὗτος ἀνέγνωσε δυσχερῶς τὸ ἔγγραφο πρὸς τὸν βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ θλίψις ἦτο μέγιστη καὶ ὅστις ἔκρυπτε τὸ μέτωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

— Ἐὰν δ' ἀρνηθῶ νὰ ὑπογράψω ; ἀνέκραξεν ἔνδακρος.

— Ἀπόλλυσθε διπλάσιως, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ τοῦ δουκὸς Γκιζῆ, καθισταμένη ὑπόκωφος, ἕνεκα τῆς καλυπτούσης τὸ πρόσωπόν του κουκούλας. Θεωρήσατε ὑμᾶς αὐτὸν νεκρὸν διὰ τὸν κόσμον καὶ μὴ ἀναγ-